

Roxane Gay i el pes de la violació

Aquells nois em van tractar com si jo no fos res, de manera que em vaig convertir en res

"Sabia que no seria capaç de suportar una altra violació com aquella, així que vaig menjar perquè pensava que si el meu cos es tornava repulsiu, podria mantenir-ne els homes allunyats". La feminista i professora Roxane Gay (<http://www.catorze.cat/noticia/8274/mala/feminista>) (Omaha, 1974) va arribar a pesar 261 quilos. Al llibre *Hambre, memorias de mi cuerpo* (<http://capitanswing.com/libros/hambre/>), no només reflexiona sobre què vol dir ara tenir sobrepès; sinó que, en unes memòries profundament personals, torna al passat. Al moment en què la seva vida es va trencar. I a la llarga lluita posterior per aprendre a salvar-se en la selva de la societat.

Foto: Facebook Roxane Gay

Quan tenia dotze anys em van violar.

Molts anys després que em violessin, em dic a mi mateixa que el que va passar forma part «del passat». Això només és veritat en part. Continua amb mi de diverses maneres. El passat està escrit al meu cos. El carrego amb mi tots i cadascun dels dies. A vegades sento com si el passat pogués matar-me. És una càrrega molt pesada.

En la meua història de violència hi va haver un noi. Jo l'estimava. Es deia Christopher. En realitat no es deia així, però no fa falta que us ho digui. Christopher i uns quants amics seus em van violar al bosc, en una cabanya de caça abandonada, on ningú, tret d'aquells nois, va poder sentir els meus crits.

Abans d'això, Christopher i jo érem amics o almenys manteníem una suposada amistat. Durant les hores lectives, ell m'ignorava, però després de les classes acostumàvem a estar junts. Fèiem tot el que ell volgués. Sempre controlava el temps que passàvem junts. La veritat és que em tractava d'una manera terrible i jo pensava que havia d'estar agraïda que es molestés a tractar-me tan malament, que es molestés a estar amb una noia com jo. No hi havia cap mena de motiu perquè als dotze anys tingués l'autoestima tan baixa. No hi havia cap mena de raó per permetre que em tractessin malament. I malgrat tot, allò és el que va passar. Aquesta veritat persistent segueix sent una part molt important de tot allò del que em vull alliberar.

Aquest noi i jo anàvem en bici pel bosc quan de cop i volta ens vam aturar en una cabanya, en aquell lloc repugnant i oblidat on els adolescents es dedicaven a res que fos bo. Els seus amics ens estaven esperant i després nosaltres dos estàvem drets a l'interior de la cabanya i Christopher presumia davant d'ells de les coses que ell i jo havíem fet, coses privades, i jo em moria de vergonya perquè era una bona noia catòlica i em sentia molt culpable per totes les coses que Christopher i jo havíem fet i que no hauríem d'haver fet.

Estava confusa perquè no entenia per què havia d'explicar als seus amics el que jo mai hauria explicat a ningú, el que pensava que era el nostre secret, el que feia que ell m'estimés o, almenys, el que feia que ell volgués mantenir-me a prop seu. Els seus amics es van excitar moltíssim amb les coses que Christopher els explicava; les seves cares estaven enceses i deixaven anar riallades estridents. A mesura que parlaven al meu voltant, em sentia cada vegada més petita. Fins i tot m'espantava que poguessin reconèixer l'estranya energia que em recorria per dins.

Quan em vaig adonar que allà no estava segura, vaig provar de sortir corrents, però no va servir de res. No podria haver-me salvat.

Christopher em va tirar a terra davant dels seus amics, que reien. Els seus cossos eren molt més grans que el meu, i eren molts. Vaig sentir por, vergonya i confusió al mateix temps. Estava dolguda perquè l'estimava i pensava que ell m'estimava, i en qüestió de segons estava allà, tirada davant dels seus amics. Per a ells jo no era una noia. Era una cosa, carn i ossos de noia amb què es podien divertir.

Quan Christopher es va estirar sobre meu, no es va treure la roba. Aquest detall em persegueix, que tingués tan poca consideració pel que estava a punt de fer-me. Simplement es va desbotonar els texans i es va agenollar entre les meves cames i em va penetrar d'una empenta. Els altres nois em miraven amb atenció, més aviat amb lasciva, mentre no deixaven d'animar Christopher.

Vaig tancar els ulls perquè no volia veure'ls. No volia acceptar el que estava passant. Era una bona noia catòlica i protegida, i amb prou feines comprenia el que estava passant, encara que al moment vaig comprendre el dolor amb total nitidesa. No era possible escapar d'aquell dolor, un dolor que es va tancar en el meu cos quan el que volia era abandonar aquells nois i amagar-me en algun lloc segur.

Vaig suplicar a Christopher que parés. Li vaig dir que faria qualsevol cosa que volgués si simplement acabava tot allò. Ni em mirava a la cara. Va trigar molta estona o el que a mi em va semblar molta estona, perquè no volia tenir-lo a dins. El que jo volia no tenia cap importància.

Després d'haver-se escorregut, Christopher va intercanviar la seva posició amb la del noi que m'agafava els braços. Vaig intentar escapar-me, però l'únic que vaig aconseguir és que se'n riguessin encara més, de mi. L'amic em va retenir, podia veure els seus llavis brillants i sentir el seu alè de cervesa a la cara. Encara avui no puc suportar l'alè de cervesa. Creia que em trencaria sota el pes d'aquells nois.

Em sentia molt adolorida. Christopher es va negar a mirar-me. Es va limitar a agafar-me amb força els canells, em va escopir a la cara. Em vaig dir, encara ho faig, que només intentava impressionar els seus amics. Em deia a mi mateixa que ell no volia fer-ho. Ell reia. Tots aquells nois em van violar. Intentaven veure fins on podien arribar. Jo era una joguina, i em van fer servir sense cap mena de cura. Vaig deixar de resar i de creure que Déu em salvaria. No vaig deixar de sentir dolor. Era constant. Es van prendre un descans. Em vaig arraulir i tremolava. No podia moure'm. No podia creure el que estava passant. Literalment no tenia la capacitat per comprendre la meva història a mesura que l'escrivia.

No en recordo els noms. A part de Christopher, no recordo els detalls particulars sobre cap d'ells. No eren res més que uns nois que encara no eren homes, però que ja sabien fer mal com els homes. Recordo la seva olor, la duresa de les seves cares, el pes dels seus cossos, l'olor àcida de la seva suor, la sorprenent força de les seves extremitats. Recordo com van arribar a gaudir i a riure. Recordo que l'únic que sentien per mi era menyspreu.

Van fer coses de les que mai he estat capaç de parlar, i mai en seré. No sé com fer-ho. No vull trobar les paraules. Tinc una història de violència, però el seu relat públic sempre es mantindrà incomplet.

Quan tot es va acabar, vaig tornar a casa empenyent la bici i vaig fingir ser la filla que els meus pares coneixien, la bona noia, l'estudiant que treia excel·lents. No sé com vaig poder ocultar el que va passar, però el que sí que sé és com ser una bona noia, i suposo que aquella nit vaig fer el paper excepcionalment bé.

Després aquests nois van explicar a tota l'escola el que havia passat o, més aviat, una versió de la història que va fer que durant la resta del curs escolar el meu nom fos «puta». Immediatament, vaig comprendre que la meva versió de la història mai tindria importància, de manera que vaig mantenir en secret la veritat del que va passar i vaig intentar viure amb aquell nou apel·latiu.

Allò d'«ell va dir/ella va dir» és el motiu pel qual tantes víctimes (o supervivents, si preferiu aquesta terminologia) no facin un pas endavant. Amb massa freqüència, el que «ell va dir» importa més, així que ens limitem a empassar-nos la veritat. Ens l'empassem i, en la majoria dels casos, aquesta veritat es torna rància. Es propaga pel cos com una infecció. Es converteix en una depressió, addicció, obsessió o una altra manifestació física del silenci del que *ella* hauria dit, hauria necessitat dir, però no va poder.

Cada dia que passava m'odiava més a mi mateixa. Em sentia més fastiguejada. No era capaç d'allunyar-me d'ell. No era capaç d'allunyar-me del que aquells nois m'havien fet. Podia olorar-los i sentir les seves boques i llengües i mans i l'aspror dels seus cossos i la crueltat de la seva pell. No podia deixar d'escoltar les coses terribles que m'havien dit. Les seves veus m'acompanyaven en

tot moment. Odiar-me a mi mateixa es va tornar tan natural com respirar.

Aquells nois em van tractar com si jo no fos res, de manera que em vaig convertir en res.

Hambre, memorias de mi cuerpo (<http://capitanswing.com/libros/hambre/>)

© Roxane Gay

© Capitán Swing, 2017